

NAGY HAJNAL CSILLA

Bedřich

Prágában él a világ
legszebb férfija.
Ő nem tud erről.

Ellenben tud rengeteg másról.

Tudja hogy a Nap
felszíne
nagyszerű hely lehet
a reggeli kávéd
elfogyasztására.

Nem tudja mennyire
hasonlít rád.

Tudja hogy nem az a napi
egy alma
tartja távol
az apját.

Nem tudja milyen
mintázatúak a repedések a szívemen
és hogy ettől milyen
szerencsés.

Tudja hogy ha az
első mondat amit hallok tőle
az lenne hogy
légy a feleségem
sikítva szaladnék el
menyasszonyi ruhában.

Nem tudja a nevemet
az irányítószámomat

a macskám nevét
és bár sejti a szemem színét
nem tudja hogy
téved.

Tudja hogy talán Lennon
a nagypja
de azt nem tudja hogy
nagyobb valószínűséggel
Ringo az.

Tudja hogy sosem fogom
elfelejteni őt
de azt nem hogy
miért.

Tudja hogy szeretem a zenét
de csak azért mert
mindenki.

Nem tudja hogy holnap
már nem leszek itt
és hogy ettől milyen
szerencsés.

Tudja hogy maszturbálni
bűn
de azt nem hogy
Isten halott.

Nem tudja hogy ezt a
verset a Károly hídon írtam
és hogy a tömegtől milyen
törékenynek éreztem magam
és hogy tőle még
törékenyebbnek érezném.

Nem tudja hogy jövő áprilisban
meg fog halni
nem látja még a

daganatokat a tüdején és hogy
milyen gyönyörűek.

Tudja hogy ha ugyanannál a
megállónál szálltunk volna le
a villamosról
két és fél óra alatt
egymásba szeretünk
és tudja azt is ez
mennyire mindegy.

Tudja hogy sosem készítenék
fényképeket az ebédjéről
vagy az anyjáról.

Tudja mit kéne tennie ha
valakinek a közelében
torkán akadna egy
falat alma.

De azt is tudja hogy
nem tenné meg.

Tudja hogyan kell egy
nevető lány kezét fogni
de nem tudja hogyan kell azét aki sír.

Már kezd unni engem.

Az öt percet amíg
őt nézem
a városban amely nyugodtabb még a
szemeinél is.

„Ješte kousek více, Bedřichu”¹
nyugtatom
csak amíg meg nem halsz
már nagyon közel van
még két megálló

---

¹ Csak egy kicsit még, Bedřich

egy törött végtag és
százhuszonkettő sör múlva
csak hadd nézzelek
majdnem észszerű távolságból
abban a
tizenegy hónapban és
négy napban
amennyit még ezen a bolygón töltesz.

Borzalmas lesz.

És unalmas.

Rengeteg kimerült csokolózással.

És egy macskával aki
elszökik amikor eltöröm a
kedvenc tányérod
a zöld és piros csempénken
te pedig elviharzol
az összeomló léghengerrel és
nyitva hagyod ajtód.

Kislépésaz

De azt remélem
tudod hogy mindig csak
egyetlen
lépésre állok a
tébolytól.

Egy nagyon
határozott és csakis
szándékosan
valamint
tudatom teljes birtokában
megtehető lépésre.
De csak egyre.

Mész

Ugyanaz a ház
ugyanott vagyunk
ugyanabban a konyhában

talán a csempe
hogy most valamelyik másik
fugára csöppen a kávé

vagy egyáltalán nem is iszunk kávé
ezúttal nem kávé
hanem zöldteát
vagy tejet vagy egyenesen
fehér festéket

arról most sokat tudok
de te
erről most nem tudhatsz

talán most olyan ételeket és
italokat fogyasztunk
amelyeket könnyebb kihozni a ruhákból
pedig soha életemben nem mostam

de talán most
majd most máshogy csináljuk

lehet ebben a konyhában egyáltalán nem lesz csempe
se kávé vagy zöldtea ejtette
jelzések a padló térképén

lehet az új ingjeiden nem ejt foltot
az ügyetlenségem

lehet ebben a házban nem lesz
földre hullt pohár
kutyaól
alárendelő mondatok

boldogság lesz és a dolgok úgy
olyan formában ahogyan
lenniük kell

hogy ezekben a szobákban olyan
falak lesznek amiket
senki sem meszelt le

ebben a házban nem leszek én

ebben a házban nem leszel te.

Nem lettem szívsebész

Árulta el tortasütés közben
mert tovább nem halogathatta már
holott amúgy sem tudtam róla
szinte
semmit
lenyelt egy ananászt
meg volt engedve mert véletlenül
sokat
vettem
és még nyelvén volt az íz amikor
mintha csak véletlenül jutna eszébe
és amúgy is lényegtelen volna
szóval
nem lettem szívsebész
mondta
és egy gyakorlott mozdulattal
mint könyvet elalvás előtt
összezárta a bordáimat.